

RELAȚIA PERSONALĂ

Esența creștinismului este o relație personală cu Isus Cristos, al cărei rezultat se vede în trăirea practică.

Evangelhia nu trebuie vestită doar ca oamenii să fie mântuiți și să fie făcuți apleți pentru cer, ci ca să ajungă într-o relație personală cu Isus Cristos aici pe pământ, acum.

Ucenicia și mântuirea sunt două lucruri diferite: ucenicii sunt cei care, înțelegând semnificația ispășirii, se dau pe ei înșiși, în mod deliberat, lui Isus Cristos cu o recunoștință de nespus.

Semnul uceniciei este domnia lui Isus – dreptul Lui deplin asupra mea.

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine” (Matei 16:24), adică să renunțe la dreptul lui asupra lui însuși. Isus nu i-a cucerit pe oameni prin extaz, El vorbea întotdeauna astfel, încât lăsa voința oamenilor să domnească până ce ei vedeau unde mergeau. Este imposibil ca omul să renunțe la dreptul asupra lui însuși fără a ști că face asta.

În mod natural, noi privim dreptul asupra noastră înșine ca pe cel mai ales lucru pe care îl avem; totuși el este ultima barieră care Îl împiedică pe Isus Cristos să-și croiască drum în viața noastră.

Apropierile de Isus sunt fără număr, rezultatul venirii la El poate fi numai unul – detronarea dreptului meu asupra mea, altfel rămân blocat undeva pe cale.

Isus Cristos nu cedează niciodată în fața pretențiilor mele de a avea vreun drept asupra mea.

Elementul esențial în întreaga învățătură a Domnului nostru despre ucenicie este predarea totală – fără calcule, fără urme de interes propriu.

Îmi este Isus Cristos absolut necesar? Am trecut eu vreodată de la gândirea mea la gândirea întrupată? Am înlocuit vreodată

voința mea cu voința Lui? Am schimbat dreptul meu asupra mea cu dreptul Lui asupra mea?

Care este istoria personală dintre Isus Cristos și mine? Este în mine ceva din natura noii creații? Sau ceea ce numesc „experiență” este un gunoi sentimental așezat în vârful a ceea ce sunt „eu”?

Ucenici sunt cei care nu doar proclamă adevărul lui Dumnezeu, ci și arată în mod vizibil că nu își mai aparțin lor înșiși – ei au fost cumpărați cu un preț.

Slujba mea este aceea de a fi o jertfă vie a devotamentului față de Isus, iar secretul acestui devotament este identificarea cu El în suferință, în moarte și în înviere (vezi Filipeni 3:10).

Este posibil să fii primul în suferința pentru adevăr și în reputația de sfințenie, dar ultimul potrivit judecății Marelui Cercetător al inimilor. Ceea ce are cu adevărat importanță este relația cu Isus.

Dacă rămâi loial relației tale cu Isus Cristos, lucrurile care sunt sau bune, sau rele nu constituie niciodată o problemă; lucrurile care sunt bune, dar care strică ceea ce vrea El să fie sunt o problemă.

Marca sfântului este dată de lucrurile bune, drepte pe care el are privilegiul de a nu le face. Sunt o mulțime de lucruri drepte și bune de care, dacă ești ucenic al lui Isus, trebuie să te ferești așa cum te-ai feri de diavol, cu toate că nu este nici un diavol în ele. Dacă cuvintele Domnului nostru din Matei 5:29-30 ar fi citite mai des, am avea un tineret mai sănătos: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine... Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”.

Păzește-te de oamenii care îți spun că viața este simplă. Viața este o asemenea îngrămădire de complicații, încât nimeni nu este în siguranță fără Dumnezeu. Venirea la Isus nu simplifică viața, ea simplifică relația mea cu Dumnezeu.

Relația implicită spune mai mult decât cea explicită; dacă acorzi întâietate laturii explicite, vei reuși să produci sceptici.

Când Isus Cristos duce fii și fiice la slavă, El nu ține seama de lucrarea pe care aceștia au făcut-o; lucrarea a fost lăsată ca un mijloc disciplinar pentru a desăvârși relația lor cu Tatăl.

Lucrarea pe care o împlinim pentru Dumnezeu este făcută de El un mijloc prin care ne duce în locul unde suntem gata să fim curățiți și făcuți vrednici de El.

Prea multă organizare în lucrarea creștină este întotdeauna în pericol de a ucide originalitatea ce-și are izvorul în Dumnezeu; ea ne menține conservatori, ne slăbește mâinile. Un curent de progres fals, artificial îndepărtează adevăratul devotament față de Isus.

Ori de câte ori o mișcare spirituală a fost loială față de Isus Cristos, ea a adus roade într-o sută și unu de moduri la care inițiatorul mișcării nici n-a visat.

Nici utilitatea, nici datoria nu sunt scopul final al lui Dumnezeu; țelul Lui este de a duce mai departe mesajul Evangheliei, și dacă aceasta se poate face numai prin „rănirea” mea de către El, de ce să nu o facă? Noi ne punem degetele noastre inteligente pe planul lui Dumnezeu.

Gândul lui Dumnezeu este ca fiecare creștin să se identifice cu scopul Lui privitor la lume. Când creștinătatea devine superorganizată și denominațională, este incapabilă de a împlini însărcinarea Domnului; nu hrănește oile Lui – nu poate.

„Am avut viziuni pe munte, am petrecut un timp minunat de comuniune cu Dumnezeu.” Aceasta însă te-a transformat într-un individ infinit superior Domnului și Stăpânului tău, într-unul care refuză să spele picioarele celorlalți, care este dedicat numai unui anumit gen de servicii religioase?

„Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13:14). Motivația cea mai înaltă este singura motivație pentru slujirea cea mai de jos. Unde ne aflăm noi, din acest punct de vedere, înaintea lui Dumnezeu?

O religie falsă mă face hiperscrupulos: „Nu trebuie să fac cutare sau cutare lucru”. Singurul principiu călăuzitor în creștinism este devotamentul personal, înflăcărat față de Isus,

și unitatea cu interesele Lui în viețile altora. Identifică-te cu interesele lui Isus Cristos în alții, și viața ta se va desfășura în direcția unui risc romantic.

Creștinismul nu înseamnă slujire pentru Isus Cristos, nici câștigarea de suflete; el înseamnă pur și simplu arătarea din ce în ce mai mult a vieții lui Isus în trupul meu muritor.

Ai grijă să nu lași sub nici o formă ca Isus Cristos cel istoric să-ți fie luat; în viața ta spirituală, acordă cea mai mare atenție însoțirii ucenicilor pe drumul lor cu El, în zilele vieții Lui pământești.

„Ce a făcut religia mea pentru mine ce eu nu am putut face?” aceasta este o întrebare pe care fiecare om este silit să și-o pună. Religia, la suprafață, este credința în cineva sau o formă de credință într-o putere pe care, dacă nu aș avea-o, aș fi mai sărac; și ar trebui să fiu în stare să afirm în ce privință aș fi mai sărac.

Dacă religia mea nu se bazează pe o istorie personală cu Isus, ea devine pentru mine un prilej de suferință, nu de bucurie, ceva ce mă împiedică să fac ce vreau.

Din când în când trebuie să ne revizuim modul nostru de a privi la providența lui Dumnezeu. Modul obișnuit în care privim la ea este următorul: Dumnezeu ne oferă să bem un pahar ce conține un amestec ciudat. Există însă și un alt aspect care este la fel de adevărat, poate chiar vital de adevărat, și anume că noi Îi oferim lui Dumnezeu să bea un pahar într-adevăr plin de un amestec foarte ciudat. Dumnezeu nu va vărsa niciodată paharul. Îl va bea. Ai grijă ca ingredientele voinței proprii – care trebuie să fi fost dizolvate prin identificarea cu moartea lui Isus – să nu fie prezente când îi dai înapoi lui Dumnezeu paharul vieții tale.